

Chương 46

Song Hồn

Đêm nay, Cố Uyên vốn đang mơ màng ngủ trong phòng, mơ hồ nghe thấy một tiếng đàn du dương. Hấn khẽ nhíu mày, trong lòng có chút nghi hoặc.

Liễu Thừa Ân đối đãi hạ nhân cực kì nghiêm khắc, giờ này còn có ai dám tùy ý đánh đàn như thế?

Hấn lấy một áo khoác ngoài mặc vào, ra khỏi phòng đi về hướng tiếng đàn, thấy dưới tàng cây lựu có một bóng dáng mảnh mai. Đứng im tại chỗ nghe tiếng đàn một lát, ánh mắt nhìn vào bóng dáng kia, quần áo theo gió khẽ bay lên, cảm thấy phiêu linh, da thịt trắng nõn, lại là người mình quen biết. Khúc nhạc sâu kín tựa như bị quấy rầy, hơi ngừng lại, Liễu Phương Hoa ngoái đầu nhìn qua, ánh mắt hai người chạm vào nhau, hai bên đều có chút kinh ngạc.

“Sur huynh.” Ngữ điệu của Liễu Phương Hoa không nhanh không chậm, không phập phồng, rõ ràng không có chút tâm tình nào lại giống như có cảm giác cự nhân ngoài ngàn dặm.

Cố Uyên nhìn nàng một cái, nói: “Vì sao còn chưa đi nghỉ ngơi?”

Liễu Phương Hoa hơi sững sờ, đáp: “Còn chưa buồn ngủ.”

Cố Uyên nhíu mày, nói: “Ta cũng không có ý quan tâm ngươi có nghỉ ngơi hay không, nhưng mà ngươi quấy nhiễu người khác ngủ.” Dứt lời, hấn cũng không nhìn vẻ mặt Liễu Phương Hoa mà nhàn nhạt liếc qua đàn cổ, lạnh nhạt nói: “Nếu ngươi muốn đánh đàn, có thể đánh vào ban ngày, đêm lạnh ngón tay đông cứng, tiếng đàn có khác hơn cũng phá hư ý cảnh.”

Hấn vốn muốn đi, không ngờ vừa nói xong, Liễu Phương Hoa đã đến đứng cạnh hấn, ngẩng đầu nhìn hấn không chớp mắt, nói: “Đã sớm nghe cha nói sur huynh có tài đánh đàn, không biết có may mắn được nghe sur huynh đàn một khúc?”

Cố Uyên không nghĩ tới nàng không những không thấy phiền mà còn đưa ra yêu cầu này, hơi sững sờ do dự, im lặng một lát, cuối cùng dưới ánh mắt mong chờ của nàng, hấn rũ mắt xuống.

Tiếng đàn như khóc như kể mang theo lưu luyến hàm súc, trong bóng đêm lương bạc phẳng phát như một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng trêu chọc trái tim, có cảm giác ngọt ngào đê nén, lại không hiểu sao khiến lòng người sinh ra cảm giác tịch mịch.

Liễu Phương Hoa đứng bên cạnh nhìn thiếu niên gảy đàn, đáy mắt khê nhoáng một cái, đột nhiên nhẹ nhàng chạm vào bả vai hắn, nhàn nhạt nói: “Thật cảm ơn sư huynh, đủ rồi.”

Tư thế Cố Uyên bỗng nhiên dừng lại, tiếng đàn im bật, lúc quay đầu nhìn thấy trong đôi mắt như hàn băng kia mang theo vài phần bất an, tâm tình nơi đáy mắt có cái gì chợt lóe lên, liền đứng dậy trực tiếp trở về phòng.

Từ nay về sau, mỗi lần vào đêm, trong sân vẫn giống như thường ngày yên tĩnh không tiếng động. Ban đêm mỗi khi rơi vào giấc mộng, có những thứ hình ảnh dữ tợn như máu gằn trong gang tấc, mấy lần hắn từ trong mộng cảnh bừng tỉnh, mồ hôi đầm đìa.

Hai năm thoáng cái đã trôi qua, cho đến một ngày nọ, Liễu Thừa Ân lấy lý do xuất môn du học, một mình cùng Cố Uyên ra cửa.

Lên xe ngựa không lâu, hắn cho Cố Uyên uống một viên thuốc, một lát sau hắn đã ngủ thật say.

Đến khi tỉnh lại, hắn đã ở trong một hang đá trang nhã, bài trí bên trong giống như phủ đệ bình thường, chỉ là mấy hòn non bộ như rừng rậm ở trên đỉnh thạch động, có loại cảm giác kì dị không nói nên lời.

Liễu Thừa Ân thấy hắn quan sát, ung dung cười một tiếng: “Thích sao? Chúng ta sẽ ở lại chỗ này thật lâu.”

Cố Uyên thu hồi ánh mắt, trên mặt không có tâm tình gì.

Liễu Thừa Ân nhàn nhạt quan sát thần sắc hắn, khóe môi giương cao: “Uyên nhi, ngươi cũng đã biết, chính cái tính tình không kiêu ngạo không nóng nảy đó rất hợp tâm ý ta.”

Cố Uyên im lặng không nói, đi theo người dẫn đường trở về phòng mình nghỉ ngơi, qua buổi trưa lại có người dẫn hắn ra ngoài.

Cái động này rất lớn, các huyết động uốn lượn phức tạp thông ra bốn phương tám hướng, nếu không có người dẫn đường, chỉ sợ một mình hắn khó có thể phân biệt được phương hướng. Người dẫn đường hiển nhiên đã cực kì quen thuộc với nơi này, liền tiếp qua mấy cái ngã ba, cuối cùng cũng dừng trước một gian mật thất lạnh lạnh, làm động tác mời vào.

Một cảm giác khác thường tràn vào lòng, thần sắc Cố Uyên khẽ rung động, nhắc chân đi vào.

Đây là một gian phòng tối bốn bề bịt kín, ánh lửa trên tường như ẩn như hiện chiếu sáng xung quanh làm nổi bật một đồng lồng sắt lạnh lạnh phá lệ dọa người. Mấy bóng dáng trong lồng sắt hoặc cuộn mình, giãy giụa, hoặc nằm ngang, đều là những hài đồng nhỏ nhắn gầy yếu, rơi vào mắt phảng phất như hồi tưởng lại bộ dáng ngày đó mới bị mang vào phủ, những hồi ức không muốn nhớ lại khiến hấn vô thức quay mặt đi.

Bóng dáng thon dài của nam tử in trên thạch bích, vuốt vuốt bình thuốc đang cầm trong tay, thần sắc âm lệ khiến người khác theo bản năng muốn cách xa hấn.

Nghe được tiếng bước chân, Liễu Thừa Ân ngẩng đầu lên, động tác đùa bỡn bình thuốc hơi chậm lại, nở nụ cười dịu dàng đến cực điểm: “Uyên nhi, ngươi tới rồi.” Lời nói rơi vào lòng có cảm giác rung động khó có thể ức chế, Cố Uyên âm thầm nắm chặt tay, sắc mặt âm trầm ngẩng đầu nhìn thẳng hấn, lẳng lẳng không nói.

Liễu Thừa Ân đi qua, đột nhiên duỗi tay, đầu ngón tay mon trớn mặt hấn, dùng sức nắm cầm hấn, giơ tay đem bình thuốc đổ hết vào miệng hấn, ánh mắt sáng lên hưng phấn: “Uyên nhi, không phải sợ, chúng ta rất nhanh có thể thành công. Ngươi nhìn xem, ta tìm cho ngươi nhiều con mồi như vậy, rất nhanh, ngươi có thể hảo hảo mà hưởng thụ tư vị cực kì sung sướng, cuối cùng chúng ta sẽ trở thành cường giả không ai có thể so được...”

Chất lỏng mang theo hương vị kích thích làm người ta buồn nôn tràn xuống cổ họng, Cố Uyên vô thức muốn giãy giụa, trong nháy mắt Liễu Thừa Ân buông tay trầm trầm ngã ngồi dưới đất, cảm giác quay cuồng trong cơ thể so với bất cứ lần nào trước kia đều kịch liệt hơn, bên tai “Ong~~” một tiếng, trong chốc lát, trừ tiếng tim đập của mình cũng chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp trầm trầm thô trọng.

Trong mơ hồ, phảng phất như có một người từ trong phòng tối chậm rãi đi ra, im lặng đóng cửa lại.

Toàn bộ thế giới đều yên tĩnh, ánh lửa xung quanh không hiểu sao đều dập tắt, hấn tựa như sa vào bóng tối vô cùng tận, trong đầu tràn ngập một thanh âm, giống như có rất nhiều tiếng reo hò, lại như là một người khác trong hấn, thanh âm lạnh băng vô tình rơi bên tai phá lệ rõ ràng - máu, muốn máu...

Không biết qua bao lâu, tựa như có cái gì trong nội tâm chậm rãi thức tỉnh, hấn mở mắt ra, không phải hồ hững như trước kia mà là một loại âm hàn đến mức không hề có sinh cơ, ánh mắt nhìn về phía lồng sắt, bởi vì nhìn đói nhìn khát mà trong mắt lóe lên sự hưng phấn cực hạn.

Nhật bình khí lên, từng bước tiến đến gần.

Ngày đó, trong mắt vền vền chỉ có một mảnh huyết sắc, tiếng kêu rên, tiếng cầu xin tha thứ, tiếng nức nở nghẹn ngào vang lên xung quanh, làm hắn càng cảm nhận được một loại khoái cảm trước nay chưa từng có.

Nhìn đứa bé gái nghiêng ngả lão đảo liên tục lui về góc hẻo lánh, thét chói tai, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Nhưng hắn lại nhắc chân chậm rãi tiến lên, trên nét mặt như Tu La nở một nụ cười hết sức sung sướng.

Giơ tay chém xuống, máu văng lên tường loang lổ, có một giọt dính vào khoe môi hắn quý dị, bị đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi, mùi máu tanh lập tức tràn ngập trong miệng, tựa như rất hương thụ.

Cho đến khi hết thấy xung quanh yên tĩnh trở lại, chỉ còn một mình tiếng thở dốc của hắn, cửa phòng mở ra, tiếng vỗ tay sâu kín vang lên, xuyên thấu qua vách tường vang vọng tầng tầng lớp lớp.

Nét mặt Liễu Thừa Ân thản nhiên tươi cười, trong mắt lộ vẻ hài lòng: “Rất tốt, thật phi thường tốt.”

Gió lạnh khẽ lướt qua thân thể phảng phất làm thần trí tan rã của Cố Uyên thoáng thanh tỉnh một chút. Xung quanh nồng nặc mùi máu khiến lồng ngực hắn quay cuồng muốn nôn mửa, tất cả khí lực như nháy mắt bị rút hết, tiếng binh khí “tranh” trầm trọng rơi trên mặt đất, xung quanh thi thể đầy đất, một lát sau chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch.

Cố Uyên chờ dẫn ngẩng đầu lên thấy người nam nhân kia vẫn tươi cười như cũ, khuôn mặt vô hại không hợp với cảnh tượng xung quanh, ôn hòa nói: “Uyên nhi, người quả nhiên vĩnh viễn không bao giờ để ta thất vọng. Nhất định chỉ có người mới có thể trở thành tác phẩm kiệt xuất nhất của ta.”

Cơ hồ mỗi đêm đều phải vượt qua bằng phương thức như vậy, người trong lồng sắt cũng đổi từ hài tử thành đại hán cao lớn, thậm chí đến cuối cùng là võ sư, sát thủ mà Liễu Thừa Ân tỉ mỉ huấn luyện.

Hắn không nhớ nổi rốt cuộc mình đã giết bao nhiêu người, cũng không nhớ hắn ở trong đó bao nhiêu ngày đêm, vẫn nhớ rõ bị thuốc dẫn dụ xao động trong cơ thể, tựa như một lời nguyền vĩnh viễn không có cách hóa giải.

Trong này là Tu La luyện ngục, mà hắn, cũng đã sớm nhất định mãi mãi không thể siêu sinh.

Cũng là những ngày ở trong cái động đó, Cố Uyên đã tinh tường công nhận trong đầu mình tồn tại một thanh âm khác, đó là linh hồn bị buộc tạo ra trong cơ

thể hắn, mỗi khi hắn ngủ say đột nhiên bừng tỉnh lại phát hiện khắp người mình toàn là vết máu, chỉ có thể biết rõ là “Người kia” lại đi ra.

Không lạnh lùng vô tình giống hắn, người kia thị huyết quái đản.

Mỗi lần bị tâm ma thao túng, hắn có thể mơ hồ nhớ được một đoạn kí ức ngắn ngủi, nhưng chỉ có thể cường ngạnh dùng tâm trí của chính mình làm cho mình tỉnh lại trong thời gian ngắn nhất, sau đó, sức cùng lực kiệt...

Chút kí ức vốn đã sớm chôn sâu trong trí nhớ, lúc ở trong sơn động lại lần nữa tràn ra, tựa như “người kia” trong cơ thể bị phủ đầy bụi không chịu cô đơn khổ nguyện rửa, bất cứ lúc nào ý chí hắn yếu ớt lại chiếm cứ thân thể hắn.

Trong bóng đêm yên tĩnh, Cố Uyên cảm thụ được mùi rượu nồng nặc khắp phòng, trong lòng phảng phất như có một tảng đá lớn trầm trọng đè nén hô hấp.

Hắn đã không còn là thiếu niên năm đó nhẫn nhục chịu đựng nữa, cũng không muốn mình giẫm vào vết xe đổ năm đó. Liễu Thừa Ân đã chết, bất kể là ai không cam lòng âm thầm tiếp tục làm những hành động quỷ dị kia, hắn nhất định phải khiến người đó nếm thử tư vị đời đời kiếp kiếp không trở lại được...

Chương 47

Hỏi Chuyện Xưa

Hai ngày sau, thu thập xong bọc hành lý, Tô Thanh đi ra đình viện, gặp đoàn người sắp xuất phát ở cửa Trần phủ.

Nàng không khỏi liếc qua hướng màn che xe ngựa kia.

Gió nhẹ thổi qua, màn che phấp phới vài cái, tựa như âm ỉ náo nhiệt bên ngoài không khơi nổi hứng thú cho người ngồi trên xe kia, yên tĩnh dị thường.

“Thục cô nương mời lên xe.” Bộ Tiện Âm hời hợt mời nàng qua một chiếc xe ngựa khác.

Tô Thanh nhìn một hồi, thấy Cố Uyên quả thực không có ý tứ nói gì với nàng, không cam tâm tình nguyện lên xe ngựa. Không lâu sau, Bộ Tiện Âm mang theo Tô Mạc cùng lên xe, lạnh lùng lườm hắt một cái rồi tiếp tục chải tóc.

Bộ Tiện Âm mặt không đổi sắc nhận ánh mắt ghét bỏ của nàng, hiểu rõ cười cười, quay đầu ý tứ sâu xa nói với Tô Mạc: “Nhìn tâm tình Thục cô nương không tốt lắm, dọc đường đi phải cẩn thận một chút.”

Tô Mạc nhìn hắt, lại nhìn Tô Thanh một chút, yên lặng gật đầu, dư quang vẫn thỉnh thoảng liếc qua hai người.

Bên ngoài nháo âm ỉ là nhóm bắt đầu xuất phát đi Cô Xạ Thành trước, xe ngựa bên cạnh chấn động cũng bắt đầu chậm rãi đi về phía trước.

Tô Thanh nằm trên cửa sổ xe nhìn ra ngoài, xa xa đoàn xe bên kia cách mình ngày càng xa, lông mày cau chặt. Quay đầu liếc qua bộ dáng cười tủm tủm của Bộ Tiện Âm, tức mà không dám nói gì: “Hai ngày nay tình huống lão gia thế nào?”

Bộ Tiện Âm nhàn nhạt “A” một tiếng, cười nói: “Nhờ phúc cô nương, lão gia nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, hai ngày qua rất tốt. Nếu nhất định nói có gì khác, ngược lại thường xuyên nhắc tới chuyện muốn đưa cô nương an ổn trở lại kinh thành, cũng hoàn tất một cọc tâm sự.”

Nàng thật có thể trở thành tâm sự của Cố Uyên vẫn còn tốt nhưng mà nàng làm sao có thể không nhìn ra Vương gia hiển nhiên còn cất giấu một tâm sự khác đâu? Tô Thanh im lặng liếc mắt, trước khi nhắm mắt còn cùng Tô Mạc trao đổi ánh mắt

ý tứ sâu xa, mơ hồ nhú mảy, thấy trong mắt đối phương hiểu rõ liền lười biếng nằm vật xuống giường ngã đầu ngủ.

Hai người đã vụng trộm bàn bạc chuẩn bị mảnh khóe thoát thân thần không biết quỷ không hay, đối với loại người thường xuyên ve sầu thoát xác như bọn họ mà nói, quả thực vô cùng thuận thực.

Trong lòng Tô Thanh cũng đã sớm âm thầm tính toán, không phải Cố Uyên không muốn cho nàng đi Cô Xạ Thành sao? Được thôi, nàng không mặt dày mày dạn theo sát hắn mà sẽ lấy thân phận khách nhân quang minh chính đại đi vào từ cửa chính.

Ở trong xe ngựa hỗn loạn ngủ một giấc, tỉnh lại đã tới địa giới quận Hoài Châu.

Sắc trời đã tối, cách thôn trấn gần nhất cũng còn một đoạn khá xa, mấy người liền ở bên ngoài dựng lều chuẩn bị ở tạm một đêm.

Tô Mạc chân tay nhanh nhẹn đi nhặt ít củi, không lâu sau đã đốt một đống lửa lớn.

Bộ Tiện Âm sai người thu thập xe ngựa trên dưới sạch sẽ, lệnh cho thị vệ xa xa ở phụ cận làm nhiệm vụ canh gác. Vừa quay đầu lại đã thấy đống lửa, không khỏi khen một câu: “Không ngờ A Mạc tay chân lại rất lưu loát.”

Tô Mạc ngẩng đầu nhìn hắn một cái, gật đầu đáp “Ân”

Tô Thanh lười biếng ngồi bên cạnh đống củi khô xem hai người này ở chung càng cảm thấy thú vị, trong lòng có một ý nghĩ, đã mở miệng gọi: “Bộ công tử.”

Bộ Tiện Âm nghe vậy mới dời mắt từ Tô Mạc đi, quay đầu hỏi: “Chuyện gì?”

Tô Thanh nói: “Sau phủ lão gia thanh niên tài tuấn rất nhiều, rốt cuộc là vì sao lại vào phủ, trước đó là thân phận thế nào? Chuyện này ta hiểu kì đã lâu, hiện tại nhện không được, Bộ công tử có thể thỏa mãn lòng hiếu kì của ta hay không, hôm nay ở đây cũng nhàm chán, tùy tiện nói một chút?” Sau đó lại bổ sung: “A Mạc cũng cảm thấy hứng thú.”

Tô Mạc nghe vậy cũng vút đống củi trong tay sang một bên, tìm vị trí yên lặng ngồi xuống, vẻ mặt nhu thuận nghiêng tai lắng nghe.

Bộ Tiện Âm híp mắt, cuối cùng cũng không đánh Thái cực với Tô Thanh như lúc trước, mà thản nhiên sửa sang lại quần áo có chút xộc xệch, nói: “Được, cũng không phải là chuyện lớn gì.”

Hắn nâng mắt, cười như không cười nhếch khóe môi: “Thực cô nương biết Thập Tam đình?”

Tô Thanh gật đầu: “Đương nhiên biết rõ.”

Danh hiệu Thập Tam đình, tùy ý hỏi người nào cũng không xa lạ.

Bộ Tiệp Âm nói: “Người trong thiên hạ đều biết sự tồn tại của Thập Tam đình nhưng lại rất ít người biết, địa điểm thiết lập là ở hậu phủ Nhiếp Chính Vương.” Tô Thanh thiếu chút nữa bạo phát.

Từ lúc mới vào vương phủ, nàng vẫn cho rằng những thiếu niên như hoa như ngọc này đều là nam sủng mà Nhiếp Chính Vương phủ tử mi tuyển chọn, hiện tại mới biết, bọn họ là đại danh đỉnh đỉnh Thập Tam đình? Nhớ lại đủ loại chuyện lúc trước, nàng không khỏi âm thầm lau mồ hôi lạnh, cũng may nàng đối với bọn họ cũng coi như khách khí, bằng không với thủ đoạn mạnh mẽ vang dội của bọn họ, nàng không biết đã chết bao nhiêu lần.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Cô Uyên lưu nhiều “Mĩ nam” trong phủ như thế mà vẫn đứng sừng sững không động, xác thực là khó gặp a.

Cũng không biết từ đâu tìm được những thiếu niên này, bất luận người nào, nhìn từ đầu xuống chân đều không giống như nam tử tầm thường.

Bộ Tiệp Âm thấy thần sắc kinh ngạc của Tô Thanh, hiểu rõ ý nghĩ của nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Kì thật chúng ta cũng không biết lúc trước ở vương phủ đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe nói năm đó Vương gia đã cứu chúng ta ra, nên không có Vương gia ra tay, chúng ta đã chết oan uổng. Nhưng những chuyện này cũng không quan trọng, chỉ cần gia nhập Thập Tam đình, chúng ta cũng không cần biết rõ thân phận trước kia của mình, chỉ cần biết mình là trung thần của Vương gia là đủ.”

Tô Thanh không nghĩ tới sẽ là một đáp án như thế, nếu ngay cả Bộ Tiệp Âm cũng không nhớ rõ chuyện trước kia, chỉ sợ muốn từ hấn biết được chút manh mối về thân thế là chuyện không thể nào.

Nàng ung dung thở dài, lúc vô tình nâng mắt lại thấy thần sắc trong mắt Tô Mạc khẽ nhoáng một cái. Nhìn hấn như vậy khiến suy nghĩ nàng rung động, nhớ tới một sự kiện, trong ngực đột nhiên có cảm giác khác thường - năm đó khi nàng cứu Tô Mạc đang hôn mê bất tỉnh trong khe nước, hình như hấn cũng đã mất kí ức.

Nhìn hai khuôn mặt giống nhau như đúc, đối với quan hệ của hai người nàng chưa từng hoài nghi, bây giờ đôi câu vài lời liên kết hàm nghĩa trong đó lại rất phù hợp.

Có lẽ năm đó, trước khi Tô Mạc hôn mê, hai người bọn họ vốn ở cùng một chỗ, nhưng mà rốt cuộc đã trải qua chuyện gì mới có thể mất kí ức như thế? Nên biết, năm đó bọn họ còn chưa tới 10 tuổi mới đúng.

Bộ Tiệm Âm tựa như rất hài lòng thấy bọn họ trầm mặc như vậy, cười tủm tỉm, ung dung nói: “Thân thể này mặc dù không có thâm cừu đại hận gì nhưng tuyệt đối có chút thể lương, Thục cô nương chẳng lẽ không tính nói lời an ủi nào sao?”

Suy nghĩ của Tô Thanh bị lời hấn nói kéo lại, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhàn nhạt hỏi: “Ngươi cần sao?”

Bộ Tiệm Âm nghe nàng hỏi ngược lại sắc mặt hơi khựng lại, khóe môi chậm rãi nhếch: “Không cần.”

Bọn ba cả một ngày dù sao cũng có chút mệt nhọc, tùy tiện ăn một chút lương khô lót dạ, mọi người đều nằm trên đồng cỏ khô nghỉ ngơi.

Kết thúc đề tài, nhất thời không ai mở miệng nói gì nữa mà phối hợp nhìn chăm chăm vào khoảng không vô biên, đều có suy nghĩ riêng.

Khuôn mặt Bộ Tiệm Âm dưới ánh lửa lúc sáng lúc tối không rõ tâm tình, không biết có phải vì nhắc đến thân thể mơ màng của mình không, khó có được một lần không dùng nét mặt tươi cười che giấu như lúc trước, thần sắc không gọn sóng, đôi mắt thâm thúy.

Tô Mạc nằm nghiêng, ánh mắt vẫn nhìn Bộ Tiệm Âm, cũng không có tiêu điểm rõ ràng nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt hấn tan rã, tuy có nhiều chuyện muốn hỏi, nhất thời lại không biết bắt đầu từ đâu.

Lấy thân phận người ngoài quan sát bọn họ, Tô Thanh sâu kín thở dài, lật người qua không nhìn nữa. Nếu còn nhìn nữa nàng sợ mình sẽ có xúc động cởi bỏ lớp cải trang của Tô Mạc, dẫn dắt hai người đến một tiết mục nhận thân cảm động.

Nhưng hiện tại nàng không thể làm như thế.

Thứ nhất, nàng không thể xác định nhận thân xong sẽ có kết quả gì, nếu như chỉ một người mất kí ức về tình vẫn có thể tha thứ, nếu như hai người đều mất kí ức, không thể không suy tính sâu hơn một bước.

Thứ hai, hiện tại trước mắt còn có chuyện trọng yếu hơn cần xử lý, xét theo phương diện nào đó Bộ Tiệm Âm cũng coi như là người của Cố Uyên, mặc kệ người phía sau màn kia là ai, tất nhiên cũng quan sát kĩ hấn, vào lúc này Tô Mạc có thể im lặng không gây chú ý là rất cần thiết.

Cuối cùng, dù sao nàng cũng cần nghĩ biện pháp đi Cô Xạ Thành, bất kể thế nào, thân phận hiện tại càng dễ hành động.

Còn khi nào bắt đầu thoát thân, nhất thời nàng cũng chưa nghĩ kĩ.

Nếu như trên đường hồi kinh chỉ có ba người bọn họ thôi, đánh ngất Bộ Tiệm Âm là có thể phui mộng chạy lấy người. Nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ lại mang theo thị vệ hộ tống, thanh thế to lớn, nghiêm nhiên so với người hấn giữ lại

bên người còn nhiều hơn, muốn thoát thân cũng không phải chỉ đơn giản thu phục một Bộ Tiệp Âm.

Nàng quả thật có chút không rõ ý nghĩ của hắn, rõ ràng người hiện tại gặp nguy hiểm là hắn, hết lần này tới lần khác còn cố làm ra vẻ rộng rãi hộ tống nàng an toàn hồi kinh. Chẳng lẽ mục tiêu của những người kia đòi hỏi hắn, bắt đầu có ý đồ với nàng sao?

Tô Thanh có chút khôn đốn, lười biếng ngáp một cái hứng thú suy nghĩ.

Tối nay nghỉ ngơi đã ngoài, bốn bề trống trải không dễ ra tay, đợi đến ngày mai nghỉ ở khách sạn lại bàn bạc kỹ hơn...

Chương 48

Hình Dáng

Tô Thanh mơ mơ màng màng ngủ một giấc, hôm sau tỉnh lại những người khác đã sớm chờ xuất phát, liền lười biếng chậm chạp bò lên xe, tiếp tục gấp rút lên đường.

Nhìn bộ dáng ngoan ngoãn thuận theo của nàng, Bộ Tiện Âm có chút hoài nghi, thấy nàng lại muốn ngủ, nhin không được mở miệng: “Ta còn tưởng lần này hồi kinh là Thục cô nương không cam tâm tình nguyện, nhưng hôm nay xem ra rất vừa lòng thỏa mãn.”

Tô Thanh chậm chạp ngẩng đầu liếc hẩn, không có thành ý nói: “Chẳng lẽ ta nói không muốn hồi kinh thì người có thể thả ta trở về?”

Bộ Tiện Âm nhìn nàng một cái cười nói: “Đương nhiên không được.”

Tô Thanh tức giận trừng hẩn, nói: “Vậy người còn nói cái gì.”

Dứt lời lại nhắm nghiền mắt tiếp tục ngủ, trong lòng trộm vui vẻ, yên lặng nghiền cứu. Đêm nay phải hảo hảo chạy trốn, sao hiện tại không nghỉ ngơi dưỡng sức được?

Cứ như vậy đi cả ngày, cuối cùng cũng đến kịp một thôn trấn, Tô Thanh được như nguyện nghỉ ở khách sạn mà không phải tiếp tục màn trời chiếu đất nữa.

Mới vừa lên lầu hai, nàng kéo gân giãn cốt đi vào một gian phòng, giả vờ giả vịt lớn tiếng nói: “A Mạc, người giúp ta ngâm một bình nước trà.”

Nếu ở Nhiếp Chính Vương phủ nàng quát tháo như thế đương nhiên là không thích hợp, nhưng thân phận Tô Mạc là nô bộc của Cô Xạ Thành, cộng thêm bộ dáng Tuân Nguyệt Lâu đối với Tô Thanh nói gì nghe nấy, lúc này sai bảo Tô Mạc sẽ không ai hoài nghi.

Bộ Tiện Âm ở dưới lầu an bài thị vệ, cũng không chú ý tới bọn họ.

Tô Mạc vừa bước vào Tô Thanh liền đóng cửa phòng lại, lục tìm trong bọc hành lý một bình thuốc đặt vào tay hẩn, dặn dò: “Đây là dược A Nhuyễn để lại, nghe nói hiệu quả rất mạnh, lát nữa người nghĩ cách bỏ vào nước trà của Bộ Tiện Âm, bảo đảm đêm nay trời sập hẩn cũng không tỉnh lại.”

Tô Mạc nhìn bình thuốc trong tay, hơi chần chừ nhú mày.

Tô Thanh hưng hăng vượt tóc hần, nhìn trong mắt hần rối rắm, chỉ thấy vừa bực mình vừa buồn cười, trấn an nói: “Yên tâm, chỉ là thuốc để hần ngủ thôi, không phải kịch độc hại người gì, sẽ không bị thương mấy vị huynh đệ tốt kia.”

Thần sắc Tô Mạc lúc này mới yên tâm một chút, nhẹ gật đầu giấu bình thuốc vào lòng.

Tô Thanh nhìn bóng dáng đi ra khỏi phòng, tâm tình phức tạp, đứng im lặng hồi lâu, cảm thấy quá mức cô đơn thờ dài - có câu nói, đệ đệ lớn không thể lưu a...

Đêm khuya, toàn bộ khách sạn đều sa vào trầm tĩnh.

Tô Thanh ở trên giường trăn trở cho đến khi nghe được tiếng gõ cửa rất nhỏ, mới bò từ trên giường dậy, ba chân bốn cẳng chạy ra mở cửa, mới mở ra một khe hở nhỏ đã thấy hình dáng rất lâu không thấy của Tô Mạc.

Không kịp vuốt ve dung nhan khiến nàng ngứa ngáy trong lòng kia, trên mặt Tô Thanh thoáng vui mừng, hỏi: “Thành?”

Tô Mạc nhẹ gật đầu, đi trước dẫn đường.

Hai người rón rén mò đến trước cửa phòng Bộ Tiện Âm, dè dặt đẩy cửa đi vào, thấy hơi thở người trên giường vẫn đều đều không tỉnh lại. Mặc dù động tác của bọn họ rất nhẹ nhưng công phu và sự cảnh giác của Bộ Tiện Âm cũng rất cao, mà lúc này không hề có động tĩnh gì, hiển nhiên là công lao thuốc của A Nhuyễn.

Tô Thanh hài lòng thấp một ngọn nến chiếu sáng xung quanh một chút. Xoay người đưa cho Tô Mạc, còn mình rón rén lục tìm trong bọc hành lý.

Không lâu sau tìm được một bộ quần áo ngày thường, đưa cho Tô Mạc, tặc tặc nói: “Người thay quần áo của hần vào, vạn nhất gặp phải người đến bắt chúng ta cũng có khuôn mặt này để ứng phó.”

Tô Mạc nhìn bộ dáng nàng thật không còn gì để nói, cũng không từ chối, cởi áo ngoài ra đổi quần áo của Bộ Tiện Âm.

Tô Thanh tùy tiện làm rối loạn bài trí trong phòng, tạo cảnh giống như có phi tặc, xong xuôi mới vừa lòng thỏa mãn nói: “Hiện tại không có vấn đề gì nữa, chúng ta nên đi sớm khỏi phức tạp.”

Dứt lời vẫn không nghe động tĩnh gì, quay đầu lại đã thấy Tô Mạc đứng trước giường, suy nghĩ nhìn người trên giường, giống như muốn nói hết suy tư trong lòng nhưng lại chỉ có thể trầm mặc không nói nên lời.

Trong mắt Tô Thanh khẽ nhoáng một cái, động tác mở cửa ngưng ở đó, nhất thời im lặng không mở miệng thúc giục.

Tô Mạc cứ nhìn không chớp mắt như vậy rất lâu, cuối cùng nhẹ hít một hơi thật sâu, vừa muốn xoay người rời đi, tư thế bỗng nhiên cứng đờ, cánh tay bỗng nhiên có cảm xúc khác thường khiến hắn không dám quay đầu nhìn lại.

Toàn thân hắn cứng ngắc, sắc mặt Tô Thanh cũng không đẹp mắt, chỉ có thể tro mắt nhìn cái tay đang nắm lấy cổ tay A Mạc.

Dưới ánh trăng ngón tay hắn phá lệ đẹp mắt, nhưng lại khiến người khác hết hoảng đến cực điểm.

Thế nhưng Bộ Tiện Âm chỉ nắm cổ tay A Mạc cũng không mở miệng, ánh mắt nhìn thật lâu vào gương mặt hắn, đồng tử khẽ co lại, kèm theo tiếng thở hỗn hển. Chỉ có ngón tay vô thức nắm càng lúc càng chặt.

Trước kia hắn cũng đã cảm thấy khác thường nên chọn tương kế tựu kế giả vờ hôn mê. Vốn chỉ muốn dẫn dụ hai người bại lộ hành tung rồi trêu chọc đả kích một phen, ai ngờ, ngược lại hắn có chút bối rối.

Khuôn mặt này của Tô Mạc?

Hô hấp Bộ Tiện Âm hơi chậm lại, khóe môi chậm rãi mân lên, ngữ điệu không có bao nhiêu phập phồng: “Xoay người lại.”

Cảm giác đau trên cổ tay phá lệ rõ ràng, toàn thân Tô Mạc cứng ngắc, tư thế cũng có chút thành thật.

Đầu óc trống rỗng, nghe hắn nói vậy cũng vô thức xoay người lại.

Một khắc này, bốn mắt nhìn nhau.

Nhìn hai khuôn mặt giống nhau như đúc đứng dưới trăng nhìn nhau không nói gì, trong lòng Tô Thanh đau xót, không hiểu sao có xúc động muốn khóc.

Thật sự là...có chút cảm động a...

“Người là... a... không có?” Sắc mặt Bộ Tiện Âm trắng bệch, nhìn khuôn mặt người trước mắt, cho dù ngày thường thờ ơ lạnh nhạt, trong giọng nói cũng có chút run rẩy.

Dưới ánh mắt chăm chú của hắn, Tô Mạc sít sao mím môi, rũ mắt, chậm rãi gật đầu.

“Trước kia người... dịch dung?” Bộ Tiện Âm nhíu mày, trong mắt không nhìn ra hỉ nộ, ngược lại không hề chớp mắt nhìn Tô Mạc, phảng phất như muốn nhìn thấu hắn.

Tô Thanh nhìn Tô Mạc nhà mình như muốn vùi đầu vào ngực, nhin không được mở miệng nói: “Bộ công tử, ta thấy chuyện của người và A Mạc cần tìm một cơ hội thật tốt nói chuyện một chút.”

Lúc này Bộ Tiện Âm mới nhìn qua nàng, sắc mặt có chút cổ quái: “Ngươi cũng biết chuyện?”

“Phải.” Tô Thanh thở dài, cân nhắc một chút muốn giải thích, lại bị ánh lửa ngoài phòng làm cho hoảng sợ, cuống quýt chạy ra cửa sổ nhìn xuống, cả kính nhện không được bạo nói tục: “Mẹ, hôm nay làm cái gì, ở khách sạn cũng có thể đi lấy nước?”

Kì thật nàng vốn còn vô ý nói ra chuyện hạ thuốc nhưng nhìn thấy mặt Bộ Tiện Âm, vẫn nhịn xuống.

Bên ngoài không xa ánh lửa ngập trời, trong bóng đêm chiếu sáng rực một góc trời.

Chỗ bốc cháy hình như là kho lúa đầu trấn, con phố đối diện bị thế hỏa mãnh liệt lan đến, tất cả mọi người đều tụ tập ra đường, nhất thời hỗn loạn không chịu nổi.

Không lâu sau, khách nhân trong các khách sạn cũng bị kinh động, chạy loạn tùm phèo.

Bộ Tiện Âm đảo mắt đã tiện tay lấy áo khoác treo trên bình phong mặc vào, đi nhanh ra cửa, bỗng nhiên dừng chân quay đầu nhìn lại, ngữ điệu có phần mất tự nhiên, chân chờ một chút vẫn mở miệng: “A Mạc, trận hỏa hoạn này rất quái dị, các ngươi tốt nhất ở trong phòng không cần tùy tiện đi lại. Thục cô nương giao cho ngươi bảo vệ.”

Hắn vừa dứt lời, Tô Mạc đã thận trọng gật đầu đáp ứng.

Tô Thanh nhìn Bộ Tiện Âm không quay đầu lại đi ra ngoài, khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn Tô Mạc vẫn chưa tỉnh hồn, nhện không được thám thía nói: “A Mạc, ta cảm thấy lâu rồi không huấn luyện trình độ bỏ thuốc của ngươi, sau này cần phải tìm thời gian cho ngươi ôn tập lại cho tốt.”

Tô Mạc nghe vậy không thể phản bác chỉ có thể im lặng nhận lời chỉ trích không nặng không nhẹ này.

Nhưng hồi tưởng lại cả quá trình, vẫn không nghĩ ra rốt cuộc mình lộ chân tướng trước mặt Bộ Tiện Âm lúc nào.

Tô Thanh không nhắc đến chuyện chạy trốn nữa.

Hiện tại đã bị người ta phát hiện, nếu còn không biết xấu hổ mà nhân cơ hội chạy đi, trừ khiến Tô Mạc ở trước mặt huynh đệ nhà mình lưu lại ấn tượng không giữ lời, còn khiến nàng sau này tạm biệt Cố Uyên cũng không có cách nào giải thích.

Dù sao nhân chứng vật chứng đều có hết, cho dù nàng muốn viện cứ cũng không thể trốn mất nói dối a...

Bên ngoài khói lửa dày đặc, huyên náo hỗn loạn.

Tô Thanh đang muốn đi đóng cửa sổ lại, bỗng dung nghe được một thanh âm buồn rười rượi, trong tình cảnh náo loạn âm ỉ tựa như một cây châm thẳng tắp đâm vào lòng, phá lệ bén nhọn: “Ồ ơ ơ, ta nói làm sao có thể khiến Nhiếp Chính Vương để tâm như vậy, quả nhiên là mỹ nhân khó gặp, khanh khách, khanh khách...”

Tiếng cười nhộn nhạo giữa ánh lửa thông thiên trong màn đêm, quỷ dị khiến người ta xương cốt tê dại.

Tô Thanh vô thức ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy một đoàn màu đỏ nóng bỏng đến trước mặt, ùn ùn kéo tới bao trùm cả phiến mắt nàng.

Chương 49

Khẩu Vị

Tô Thanh còn chưa kịp thấy rõ tướng mạo người kia đã có một mùi thơm nồng nặc xộc vào mũi, đột nhiên đầu đau nhức kịch liệt như muốn nổ tung.

Bên tai ong ong nổ vang, trơ mắt nhìn bóng dáng màu hồng kia lướt thẳng đến trước mặt Tô Mạc, không đợi mở miệng đã hoàn toàn sa vào một mảnh hắc ám.

Khi tỉnh lại, nàng mở mắt ra, trước mặt đã sớm không phải là khách sạn kia nữa, cũng không có bất kỳ vật gì quen thuộc, mà là một thạch thất đen nhánh u tĩnh. Chỉ có một cánh cửa sổ trên đỉnh đầu, ánh sáng yếu ớt bên ngoài chiếu vào, ít nhất có thể lờ mờ thấy cảnh tượng xung quanh.

Khi thấy được cái văn án trên vách tường đối diện, Tô Thanh kinh ngạc, trong lòng dần dần có dự cảm xấu.

... Tóm lại là nàng đang ở Bách Điều Môn?

Nàng vội vã tìm tòi xung quanh, cho đến khi thấy Tô Mạc đang hôn mê bất tỉnh, nhìn kỹ không thiếu tay thiếu chân mới thoáng thở phào nhẹ nhõm một chút.

Bên cạnh thạch thất có ghế dựa lót thảm nhung lông chòn, nữ tử ngồi trên ghế nghe được động tĩnh, lười biếng mở mắt ra, ngữ điệu cười mà như không: “Ồ, cô nương tỉnh rồi.”

Giọng nói này hết sức xa lạ, cùng với mùi thơm phảng phất giống mùi nàng ngửi thấy trước lúc hôn mê. Thần sắc trong mắt Tô Thanh khẽ ngưng tụ, cảnh giác nhìn nàng, không đáp lời.

Nữ tử không hề kinh ngạc gì với thái độ của Tô Thanh, ngược lại càng thêm tỏ ra dễ thương, đến bên cạnh dùng đầu ngón tay nâng cằm nàng, ngữ điệu ung dung: “Thật không biết ngươi rốt cuộc có chỗ nào tốt mà có thể khiến Nhiếp Chính Vương sốt ruột đưa ngươi đi như thế. Chỉ là, nếu hấn đã sợ ngươi gặp nguy hiểm phải chịu đau khổ, vậy để cho hấn ngoài ý muốn thử xem.”

Tô Thanh nghe xong lạnh cả người, mím chặt môi, cuối cùng nói: “Bách Điều Môn không phải môn phái giang hồ sao? Vô có trêu chọc người triều đình có thể có ích lợi gì?”

“Ích lợi?” Nữ nhân kia giống như nghe được chuyện gì rất buồn cười, che miệng cười khanh khách, bèn nhọn vang vọng trong thạch thất, cực kì chói tai: “Bách Điều Môn chúng ta làm việc đương nhiên có đạo lý của mình, lại có ai quy định phải có lợi ích mới làm đâu?”

Tô Thanh quan sát nét mặt tươi cười vắn vẹo của mỹ nhân tuyệt sắc này, trong lòng đã yên lặng nhận định nàng tuyệt đối bị điên. Nhưng mà mặc dù không lộ ra trọng điểm gì, ngay từ đầu cũng không khó đoán ra, Bách Điều Môn lần này nhọc công bắt nàng chỉ sợ là vì muốn lợi dụng nàng áp chế Cố Uyên đi.

Người nam nhân kia có thật sự vì nàng mà chấp nhận bị uy hiếp hay không, nàng không biết, nàng chỉ biết rõ một điều, chính là bất luận thế nào, hiện tại mình rơi vào tay Bách Điều Môn, mặc kệ có phối hợp hay không đều nhất định phải ăn đau khổ.

Đầu ngón tay nâng cằm lạnh buốt, thậm chí có chút không giống người sống.

Liên tưởng đến đủ loại chuyện xảy ra lúc trước, trong đầu nàng nảy ra một ý nghĩ cổ quái làm nàng nhin không được tinh tế quan sát nữ tử bên cạnh, nghiên cứu kĩ càng từng li từng tí.

Nữ tử kia không có phản ứng bối rối như trong dự liệu mà lại cảm thấy có chút kinh ngạc, vô duyên vô cớ bị quan sát, trong mắt chợt lóe một tia hiểu rõ, khanh khách nở nụ cười: “Không cần nhìn, ta không phải người chết.”

Tô Thanh bị nhìn thấu tâm tư cũng không kinh hoảng, im lặng thu hồi ánh mắt quan sát. Vừa mới cảm thấy an tâm một chút, lại cảm thấy hơi thở người bên cạnh gần trong gang tấc, ngữ điệu ung dung mang vài phần thú vị: “Bất quá, nếu như vị cô nương này thích, ta cũng không từ chối biến cô nương thành một con rối tinh mỹ, đảm bảo chỉ cần thoáng nhin một chút, về sau sẽ không đau nữa...”

Lời nói quá lạnh, trước mắt nàng như hiện lên những cái hủ đầy thi khối kia cùng những cái xác chết trôi bị dùng sợi tơ xâu lại, sắc mặt Tô Thanh trắng bệch, cảm giác sợ hãi khiến mồ hôi thấm ướt sống lưng.

Đối tượng lúc trước bọn họ điều tra quả nhiên không sai, mấy chuyện quỷ dị này không thể không liên quan đến Bách Điều Môn. Nhưng cũng chính vì điều tra đúng hướng cho nên bây giờ nàng mới rơi vào tay nữ nhân này, tình hình càng thêm không ổn.

Trong lòng nàng rung mình, muốn nói vài câu cứu vãn tình thế, ai ngờ bên hông có một tiếng động vang lên hấp dẫn sự chú ý của nữ tử.

Thấy Tô Mạc tỉnh lại, Tô Thanh cảm thấy không ổn, rất sợ nữ nhân này đòi mục tiêu, lập tức thẳng sống lưng, bật thốt lên: “Vị cô nương này, nói chuyện lâu như vậy, còn chưa biết tên người?”

Lời nàng nói thành công khiến nữ tử ngoài đầu nhìn lại, đôi mắt hẹp dài khẽ híp lại, đường cong khoe môi lá lướt, thổ khí như lan: “Thế nào, ở cùng ngọc lang lâu như vậy, hấn chưa nhắc qua tên ta Nhan Oanh Nhi cho người sao?”

“Người chính là nữ nhân Ngọc Phi Giác muốn tìm?” Tô Thanh có chút không không chế được tâm tình, bật thốt kinh hô lên.

Nữ tử hết sức hài lòng với phản ứng của nàng, càng cười đến dị thường yêu mị: “Rất tốt, xem ra ngọc lang cũng không quên ta.”

Tô Thanh bỗng nhiên ngừng nói, lại không nhìn được quan sát cái nữ tử Ngọc Phi Giác tâm tâm niệm niệm nhiều năm khó quên này.

Đẹp thì đẹp thật, đáng tiếc hơi quá quyến rũ một chút.

Trong lòng yên lặng đánh giá, nội tâm thật vất vả mới bình phục lại bỗng chốc như rơi vào đáy cốc.

Từ lời nói của Ngọc Phi Giác không khó nhìn ra, năm đó nữ nhân này đối với tình lang cũng có thể ra tay độc ác như thế, liền biết lòng dạ cô ta độc ác cỡ nào, hơn nữa chỉ sợ địa vị của nàng trong Bách Điều Môn cũng rất cao, chỉ cần nàng ta cao hứng, hiện tại nàng chẳng phải giống như thịt béo nằm trên thớt gỗ sao.

Nhan Oanh Nhi cười đến thật vui vẻ, tựa như người năm đó tổn thương thể xác và tinh thần của Ngọc Phi Giác không phải nàng, nhếch môi nhìn lướt qua Tô Mạc, nhàn nhạt trên choker: “Nếu Bộ công tử đã tỉnh, sao lại im lặng như thế? Có cái gì muốn hỏi thì cứ việc hỏi, dù sao cũng là cơ hội cuối cùng.”

Đôi mắt Tô Mạc âm u nhìn nàng, toàn thân mềm yếu không có chút khí lực nào.

Tô Thanh biết rõ Nhan Oanh Nhi đem Tô Mạc ngộ nhận thành Bộ Tiện Âm, trong lòng vui mừng.

Nếu như vậy, lát nữa cũng không phải chịu toàn quân bị diệt, dù sao Bộ Tiện Âm còn không bị bắt đến đây. Trước mắt nàng cùng Tô Mạc mất tích, hấn chắc chắn đi tìm Cố Uyên bảm báo. Nếu Tuân Nguyệt Lâu tuân thủ ước định, hiện tại chắc chắn đang đi cùng Cố Uyên, chỉ cần nhận được tin tức, tự nhiên cũng biết nàng rơi vào hoàn cảnh khó khăn, đến lúc đó có thể nghĩ mọi phương pháp cứu bọn họ ra ngoài.

Cho nên việc cấp bách hiện tại nàng phải làm là kéo dài thời gian.

Tô Thanh lập tức bày ra bộ dạng căm thù tận xương tủy, ngữ điệu chán ghét: “Nhan cô nương không cần hỏi nhiều, hấn sẽ không trả lời người. Cố Uyên vẫn luôn muốn giam cầm ta bên người, vốn ta định trên đường hồi kinh sẽ thoát thân, ai ngờ Bộ Tiện Âm không phân biệt tốt xấu này không chịu thả ta đi. Nhất thời bị chọc giận, ta liền hạ độc trong trà của hấn, dứt khoát độc cam hấn.”

“Độc câm?” Nhan Oanh Nhi hiển nhiên không hoàn toàn tin lời nàng nói, hơi nhíu mày nhìn Bộ Tiệp Âm hồi lâu, nói: “Ngươi, thật sự không thể nói chuyện?”

Tô Mạc lạnh nhạt nhìn nàng ta một cái, khinh thường quay mặt đi.

Nhan Oanh Nhi thoáng kinh ngạc, dần dần cong khóe môi, vui vẻ nhìn Tô Thanh cười nói: “Thật thú vị. Bộ Tiệp Âm này là môn khách đặc ý nhất của Cố Uyên trong Thập Tam đình, cô nương ngoan tay độc câm hẳn như vậy, chẳng lẽ không sợ Vương gia tìm ngươi tính sổ?”

Sắc mặt Tô Thanh mĩa mai, bất mãn cong môi nói: “Hắn làm phiền ta còn chưa đủ nhiều sao? Các ngươi đừng nhìn bề ngoài hắn sùng ái ta, kì thực còn không phải là hô cái thì tới vậy tay thì đi thôi. Lúc muốn thì ném lên giường muốn làm gì thì làm, thật không biết nam nhân có chút quyền lực này dựa vào cái gì mà có thể coi nữ nhân như món đồ chơi để đùa giỡn.”

Nhan Oanh Nhi hứng thú lắng nghe, thuận theo lời nàng tiếp tục hỏi: “Như thế xem ra cô nương rất oán hận Cố Vương gia.”

“Oán niệm? Ha ha...” vẻ mặt Tô Thanh càng thêm ai oán, tựa như là nghĩ đến chuyện gì thương tâm, trong mắt có chút nước mắt, ngược nhìn nàng không chớp mắt, thê lương nói: “Lúc trước nếu không phải ta cùng cha mẹ đến kinh thành tìm nơi nương tựa, trên đường gặp cướp, thì sao có thể tìm đến nương tựa Nhiếp Chính Vương phủ đáng ghét kia?”

“Nhìn những người kia lớn lên đều giống cậu, chẳng lẽ thật sự cho rằng vào Nhiếp Chính Vương phủ là cá vượt long môn sao? Chớ má! Nên biết những nam nhân này áo mũ chỉnh tề, sau lưng lại là cái bộ dáng gì? Cố Uyên muốn chơi ta còn là chuyện tốt, khi không muốn, còn không phải là tùy tiện ném ta cho những người khác đùa bỡn!”

“Thật không biết rốt cuộc trong mắt hắn nữ nhân là thứ gì, đau ta? Sùng ta? Bất quá là tâm huyết dâng trào mà thôi. Hắn ngược lại rất khẳng khái, nguyện ý chủ tớ cùng hưởng, nhưng đối với ta mà nói quả thực chính là ác mộng! Sớm biết như thế không bằng lúc trước trực tiếp bán mình cũng không phải chịu nhục nhã như bây giờ!”

Lúc nàng đang còn thao thao bất tuyệt, Nhan Oanh Nhi nhin không được ngắt lời, tựa như đang còn suy nghĩ những lời nàng nói, lẩm bẩm: “Thật không ngờ khẩu vị Cố Vương gia lại nặng như vậy...”

Tô Thanh thấy nàng ta có hứng thú với lời bịa đặt của nàng, nước mắt nước mũi gât đầu liên tục, giống như gặp được tri kỉ: “Không phải đâu. Một người đàn ông như vậy, muốn ta trở về bên cạnh hắn chỉ bằng một đao giết ta luôn cho thống khoái.”

Chương 50

Phối Hợp

Nhưng Nhan Oanh Nhi lại không nói tiếp, không khí xung quanh đột nhiên trở nên quỷ dị. Nàng nhìn Tô Thanh, lại ý tứ sâu xa nhìn Tô Mạc một hồi, khẽ nói: “Theo ý tứ cô nương, lần này ta đã bắt sai người. Nếu Cố Vương gia đã xem người như món đồ chơi đương nhiên sẽ không vì một món đồ chơi mà bị người ta uy hiếp.”

Tô Thanh không hề chột dạ gật đầu đáp: “Đúng là như thế.”

Nhan Oanh Nhi chậm rãi gật đầu, tựa như là công nhận lời nàng nói.

Khóe môi khẽ giương cao, nàng ta chậm chạp đứng lên, buông lỏng tay bóp cằm Tô Thanh ra, nhàn nhạt nói: “Nếu đã phí công bắt người đến, đúng lúc ta đang thiếu “Vật thí nghiệm”, không bằng, để hai vị bổ sung vào chỗ trống đi?”

Tô Thanh nghe nàng nói sồng lưng phát lạnh, nhìn thấy bộ dáng vận sức chờ phát động của Tô Mạc, cuống quýt dùng ánh mắt bảo hấn kiềm chế lại, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, nói: “Đừng! Ngàn vạn đừng biến ta thành loại đồ vật đó! Bộ dáng giống như quỷ, còn không bằng lập tức giết ta! Không cần! Tuyệt đối không cần!”

Nhan Oanh Nhi lui về phía sau hai bước, tránh đi tay nàng hoảng loạn muốn bắt lấy váy nàng ta, hài lòng nói: “Nếu muốn sống sót ra ngoài thì hảo hảo phối hợp cùng chúng ta, tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi. Cô nương là người biết thời thế, nên biết phải làm sao.”

“Biết rõ! Đương nhiên biết rõ!” Tô Thanh hoảng sợ tới cực điểm, có chút không lựa lời mà nói, vừa nâng mắt vô tình nhìn thoáng qua Tô Mạc, lập tức nghiêng ngả lão đảo đứng lên chỉ vào hấn nói: “Thả hấn! Thả hấn! Để hấn đi thông báo Cố Uyên! Chỉ cần Cố Uyên biết ta bị nhốt ở đây, nhất định sẽ tới cứu ta!”

Vừa ra sức biểu diễn vừa quan sát sắc mặt Nhan Oanh Nhi, thấy ánh mắt nàng chăm chú, ý tứ sâu xa tìm tòi nghiên cứu, trong lòng Tô Thanh cũng có lòng tin, hành vi cũng càng dũng cảm hơn.

Nàng đột nhiên chạy tới hung hăng dùng lực lôi Tô Mạc đứng dậy, trong lời nói có vài phần quyết tuyệt, bình nứt không sợ vỡ: “Nhan cô nương, hiện tại Bộ Tiễn Âm đã bị cầm, thân cũng là cái phế vật. Người như vậy giữ lại căn bản không có

tác dụng gì, chỉ bằng để hấn đi tìm Cố Uyên tới cứu ta, nếu như hấn không có cách nào thuyết phục Cố Uyên tới, vậy ta cũng... thật nhận mệnh!”

“Thật không nghĩ tới a, Bộ công tử đường đường đứng đầu Thập Tam đình, lại có thể thua trong tay một nữ nhân.” Dưới sự diễn xuất giả loạn của Tô Thanh, Nhan Oanh Nhi thấy có chút thú vị, nhàn nhạt “Chậc chậc” hai tiếng, tỏ ra hào hứng tràn trề nói: “Chỉ là, cô nương làm sao đảm bảo Bộ Tiệp Âm chắc chắn sẽ truyền lời thay người? Nên biết, người là người hại hấn thành bộ dáng này, nếu ta là hấn, sao có thể đi tìm người tới cứu người, ngược lại, chỉ sợ hấn hận không thể khiến người đầu thân hai nơi mới đúng.”

“Không, hấn sẽ làm, hấn nhất định có lý do có thể thuyết phục Cố Uyên tới cứu ta.” Tô Thanh toét miệng, rũ mắt nhìn Tô Mạc, ngữ điệu cũng trầm thấp đầy uy hiếp: “Nếu như hấn còn muốn mở miệng nói chuyện, hoặc là nói, nếu như vẫn muốn tìm lại một thân võ nghệ, nhất định phải cứu ta ra ngoài. Nếu ta chết, cả thiên hạ này không ai có thể cho hấn giải được...”

Thấy nàng có ý phô diễn như vậy, Tô Mạc cuối cùng nhin không được yên lặng dờ mắt đi chỗ khác.

Nhan Oanh Nhi vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của nàng, chỉ là trong hoàn cảnh này, biểu hiện của Tô Thanh có thể nói là hoàn hảo vô khuyết, tạm thời không tìm ra chút sơ hở nào, càng khiến nàng tin thêm vài phần.

Nàng thản nhiên đi đến cửa phòng tối, trước khi đi dừng chân một chút, cười dịu dàng nói: “Đề nghị này của cô nương, chúng ta sẽ suy nghĩ thật kĩ.”

Tô Thanh nhìn cánh cửa sắt kia “bùm” một tiếng khép lại, chỉ cảm thấy nhiệt tình trong nháy mắt rút hết, toàn thân mềm nhũn, ngã ngồi bên cạnh Tô Mạc.

Tô Mạc đưa tay nâng nàng, nhưng lực nắm cổ tay nàng có chút đau. Tô Thanh biết hấn nhất định bất mãn với đề nghị để hấn rời đi một mình của nàng, vỗ nhẹ mu bàn tay hấn, nói: “A Mạc, người phải rõ ràng, Bách Điều Môn lúc này nhắm vào ta. Hiện tại nếu nói các nàng thả ta ra căn bản là chuyện không thể nào. Vừa vặn mượn cơ hội Nhan Oanh Nhi ngộ nhận người là Bộ Tiệp Âm, thuận thể tìm lý do cho người thoát thân trước. Chờ sau khi ra khỏi đây, người đi tìm Tuân Nguyệt Lô. Nếu Bách Điều Môn có hứng thú với thánh phẩm lần này của Cô Xạ Thành, mà Cô Xạ Thành cũng liên quan đến chuyện này, chắc chắn khiến các nàng vương tay vương chân.”

Sau cùng, nàng ngưng một chút, nói: “Những người bên cạnh Cố Uyên chỉ sợ sẽ không quan tâm ta sống chết, nhưng nếu hấn thật sự có tâm muốn tới cứu ta... Người nếu có thể cản thì tận lực ngăn cản hấn đi. Dù sao bắt ta là để uy hiếp hấn,

vạn nhất hấn bị bắt, thì chỉ có thể nói được không bù mất, thậm chí có khả năng khi ta không còn giá trị lợi dụng nữa, càng sẽ thêm vài phần nguy hiểm.”

Dù Tô Mạc không muốn nhưng biết rõ lời Tô Thanh nói là sự thực, không biết làm thế nào, trong lòng chỉ có thể lo lắng sưng, tâm tình trầm trọng.

Tô Thanh nhin không được duỗi tay vượt hai mắt hấn, cười mắng: “Thôi thôi, mau thu hồi vẻ mặt đó của ngươi lại, nếu để người khác thấy, công sức ta diễn này giờ sẽ có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Nói đến cái nữ nhân Bách Điều Môn này thật khó lừa, mới vừa rồi bị Nhan Oanh Nhi nhìn chăm chăm, ta căng thẳng ra một thân mồ hôi lạnh.”

Tô Mạc sớm quen với việc Tô Thanh cứ thao thao bất tuyệt kiểu này, yên lặng thở dài, giúp nàng đánh giá vị trí.

Nơi này tôi tắm tù kín không kẽ hở, cửa sổ duy nhất ở trên tường cao hẻo lánh.

Ban ngày chỉ có thể mơ hồ thấy được chút ánh sáng yếu ớt, buổi tối một mảnh mờ mịt, ngẫu nhiên có thể thấy một vài ngôi sao.

Tô Thanh chỉ có thể dựa vào những điều này để suy đoán đơn giản bọn họ ở chỗ này đã bao lâu.

Qua hai ngày, cửa sắt phòng tối mở ra, người đi vào không phải tỳ nữ mỗi ngày đưa cơm mà là Nhan Oanh Nhi đã lâu không thấy.

Ánh mắt nàng qua lại giữa hai người, thời điểm Tô Thanh bị thần sắc khó dò của nàng dọa cho khản trương, ngược lại đột nhiên nở nụ cười, nói: “Việc chuẩn bị tiếp khách chúng ta đã làm tốt, như vậy, làm phiền Bộ công tử mang phong thư cho Cố Vương gia.”

Thần sắc trong mắt Tô Mạc lập tức trầm xuống, đảo mắt đã đi vào cường chế mang hấn ra khỏi phòng tối, không để cho hấn có cơ hội do dự.

Nhìn bóng dáng mấy người rời đi, Tô Thanh mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù là con kiến hôi cũng tham sống sợ chết huống chi nàng còn là nữ nhân.

Tuy nói tính sợ chết này của nàng đã nhập sâu vào cốt tủy nhưng thời điểm thật sự phải chết không thể tránh khỏi, nàng lại rất bình tĩnh.

Nếu đã phải chết, yêu cầu duy nhất của nàng chính là được chết đẹp mắt một chút thôi.

Thần trí so với bất cứ lúc nào đều tỉnh táo hơn, Tô Thanh dùng ánh mắt chán ghét nhìn Tô Mạc bị đưa đi, sau đó thay bằng vẻ mặt nịnh nọt tươi cười nói với Nhan Oanh Nhi: “Nhan cô nương, hiện tại Bộ Tiên Âm đi rồi, ngươi muốn phân phó cái gì cứ việc nói với ta. Phàm là chuyện ta đủ khả năng nhất định dầu sôi lửa

bồng không chối từ, chỉ cầu Nhan cô nương đừng cho ta ăn nổi khổ da thịt. Ta mặc dù mệnh tiện nhưng thật sự rất sợ đau.”

Nhan Oanh Nhi rất thưởng thức bộ dáng gió chiều nào che chiều ấy của ta, lập tức bị chọc cho cười khanh khách không ngừng. Đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm ta, trong mắt lộ vẻ hài lòng, nói: “Cô nương cứ việc yên tâm, lúc trước bắt quả là làm cho Bộ Tiện Âm xem, cố ý muốn để Cố Uyên cho rằng ngươi ở trong tình cảnh nguy hiểm mà thôi. Hiện tại biểu diễn đã không sai biệt lắm, cô nương nguyện ý phối hợp như thế, tự nhiên sẽ không bạc đãi. Gian phòng cũng đã chuẩn bị tốt, còn thỉnh cô nương hưởng dụng thật tốt.”

Tô Thanh vốn chỉ tùy tiện nói một chút, không ngờ Nhan Oanh Nhi “để nói chuyện” thế, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Không lâu sau có vài tỳ nữ đến mang nàng ra khỏi phòng tối.

Một đường đi theo con đường uốn lượn bằng đá. Khiến Tô Thanh càng kinh ngạc là, vốn cho rằng mình bị nhốt ở trong nhà nhưng khi ra ngoài mới phát hiện dĩ nhiên là một động phủ có khoảng trời riêng. Đến khi ra khỏi con đường, trừ thạch đình trầm thấp, cơ hồ là một khu nhà cao cấp tráng lệ.

Này không hiểu sao làm nàng liên tưởng đến cái sơn động mà Lận Ảnh nói với nàng mấy ngày trước ở Trần phủ quận Đồ Châu.

Trong đầu có một ý niệm chợt lóe qua - cho nên, hôm đó Cố Uyên khác thường chẳng lẽ có liên quan đến Bách Điều Môn.

Cuối cùng Tô Thanh bị dẫn vào một gian sương phòng.

Gian phòng chuẩn bị cho nàng này mặc dù bố trí đơn giản nhưng nhìn trang sức xung quanh, phải là dùng cho phòng chiêu đãi khách quý. So với cái phòng tối lúc trước, đãi ngộ không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Nàng vừa vào phòng không bao lâu liền có vài tỳ nữ lục tục đưa nước nóng vào, trong chốc lát, hơi nước mờ mịt khắp phòng, đối với một tù nhân mà nói, đúng là chiêu đãi rất tốt.

Tô Thanh có chút không rõ Bách Điều Môn đánh chủ ý gì, nhưng thấy mấy tỳ nữ mặc dù cử chỉ thỏa đáng nhưng thần sắc không có bao nhiêu kính trọng, chắc là cố ý phải tới giám thị.

Nàng tay trái gà không chặt vốn cũng không có ý muốn chạy trốn, đúng lúc toàn thân mồ hôi bản thủ khó nhịn, dứt khoát sáng khoái tắm rửa sạch sẽ.

Thay quần áo xong từ sau bình phong đi ra, Tô Thanh còn chưa kịp soi gương xem trang dung bản thân, nâng mắt nhìn thấy trên bàn có thêm một bình trà.

Nhìn hai tỳ nữ đứng ở cửa, trong mắt Tô Thanh khẽ nhoáng một cái, mơ hồ có dự cảm xấu lóe lên trong đầu - điều nàng chờ, cuối cùng cũng đến...